

[Johs. Christiansen.]

„specielle danske forhold og den særlige geografiske struktur“, som finansministeren så rigtigt pegede på?

Det er efter vor opfattelse: for det første at opretholde den indre ro i landet, at bevogte grænsen, flyvepladserne og de vigtigere havne samt i påkommende tilfælde at kunne formere en særlig styrke i overensstemmelse med FN's statutter; for det andet at formidle et mineforsvar af gennemsejlingsfarvandene støttet af torpedobåde, ubåde, MT-både med videre, således at også visse fremskudte sømilitære operationer derved muliggøres; og for det tredje, at der under hensyn til landets internationale forpligtelser holdes i beredskab et antal eskadriller af et moderne, veludrustet flyvevåben.

Dette er, hvad der efter vor mening med rimelighed kan kræves af en dansk forsvarsordning. Den kan ikke udrette store sager, vil man måske sige fra anden side. Men kan flertallet det? Den ordning, vi har trukket hovedlinierne op for, er i det mindste en ærlig ordning, den giver sig ikke ud for mere, end den er. Kan det samme siges om flertallets? Med den søger man at skabe en falsk tryghedsfølelse i befolkningen, hvad der udenrigs- og forsvarspolitisk altid er en yderst betænkelig sag. Befolkningen skal indgives forestillingen om, at når denne forsvarsordning er gennemført, kan landet, hvis ulykken skulle ske, holdes i hvert fald så længe, at hjælp udefra kan nå frem i tilstrækkeligt omfang og i rette tid til at afværge en ny besættelse, en ny 9. april — som man patetisk udtrykker sig. Men de herrer ved, at dette ikke kan holde stik, hvis en stormagt virkelig angriber med det formål at besætte Danmark.

Jeg ønsker i denne forbindelse at spørge de ærede ordførere for flertallet: Under hvilken form vil en undsætning af den fornødne størrelsesorden kunne nå frem til Danmark i rette tid? Man hævder, at en besættelse af et territorium kun er mulig ved hjælp af landstyrker. Nuvel, men kan en besættelse da afværges på anden måde end ved hjælp af landstyrker, og tør man virkelig påstå, at de øvrige Atlantmagter, indviklet i store vesteuropæiske frontslag, som de jo vil være, har mulighed for i de første skæbnesyngre døgn at sende betragtelige undsætningstropper op i Jylland og videre derfra over på øerne? Kun hvis man virkelig tør hævde dette, har man efter vor opfattelse et grundlag for den videregående påstand: at med flertallets militærordning

kan landet føle sig trygt overfor tanken om en ny besættelse.

Men der er endnu et forhold, som vender sig direkte mod ægheden af den tryghedsfølelse, som man søger at bibringe landets befolkning. Det er den gabende forskel, der er mellem flertalsordningens størrelsesorden og de krav, ansvarlige militærchefer har stillet. Flertallet stiler mod en hærstyrke på ca. 120 000 mand plus 40 000 hjemmeværnsfolk; generaløjtnant Gørtz har offentligt krævet en hærstyrke på 300 000 mand plus 100 000 hjemmeværnsfolk. Flertallet stiler mod et luftvåben på 8 eskadriller; chefen for dette våben, generaløjtnant Førslev, har offentligt udtalt, at 32 eskadriller var det ønskelige mål. Tager vi disse forbløffende differencer med ind i billedet, forekommer det mig, at påstanden om, at Danmark nu kan skånes for en ny 9. april, bliver endnu dristigere.

Jeg vender mig til sagens anden side, den økonomiske. Ministre står op på række og geled med højlydte forsikringer om, at om nye direkte skatter vil der nu ikke mere blive tale i denne regerings tid. Dette kan kun være rigtigt under to forudsætninger: enten at nye statsmidler fremtidig må tilvejebringes alene gennem øgede afgifter på det daglige forbrug, eller at denne regering ikke venter at blive siddende så forfærdelig meget længere. Havde så endda det sidste alternativ været en garanti mod øgede skattebyrder, ville udsigten til et snarligt regeringsskifte naturligvis være til at bære, alene af den grund; men så enkel er sagen ikke. Inden vi ser os om, vil de årlige militærudgifter være oppe på 700 mill. kr. eller mere, og da vil i det lange løb følgen blive den, at enten må staten til disse formål se sig om efter øgede skattebeløb, direkte eller indirekte, eller også vil den indre front af social og kulturel art næppe kunne oprettholdes, for slet ikke at tale om, at der ikke kan blive midler til løsning af nye sociale eller nye kulturelle opgaver. Videre synes den tanke, at der kan indtræde et omslag med svigtende beskæftigelsesmuligheder, ikke at have foruroliget flertallet; men selv med en betydelig arbejdsløshed vil de krav til militærvæsenet, der fundamenteres i de foreliggende lovforslag, jo forblive urokket med alle de konsekvenser for statsfinanserne og landets skattevendere, som en sådan situation da vil indebære. Jeg kan derfor ikke undlade endnu en gang alvorligt at beklage, at landets repræsentanter på de atlantiske konferencer har været så optimistiske, som de åbenbart har, ved